

Росте печаль – як свічка на колінах

Ігор Павлюк

Росте печаль — як свічка на колінах,
І дощ іде — порожній, мов струна.
А я в Нью-Йорку.
Тут є Україна.
Якась безкровна, стисла, без вина.

Розп'ятий голуб. Статуя Свободи —
І відчуття: це все я бачив десь.
Велике переселення народів,
Яких уже давно нема ніде.

Вогонь нерідний. І вода — як бритва.
Любов за гроші — грішна, ніби Фрейд.
А я чогось встидаюся молитви,
Не знаючи, навіщо йти вперед.

За горизонтом знову горизонти —
І сивина — волосся, очі, сніг.
В Америці живу, як на курорті.
Америку не хочеться мені.

А хочеться в прості ліси Волині,
Косити сіно, слухатись зірок,
Не зрадивши ні хаті, ні дитині
І полином пропахти до кісток.

Приспати час, боротися з душею,
Яка іще не продана за гріш.
Росте печаль.
І я росту із нею —
Світліше, вище, вище і тихіш...